

Sygnatura akt VIII C 766/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa E. 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko M. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 766/17

UZASADNIENIE

W dniu 22 września 2016 roku powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu M. M. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 1.936,67 zł oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 900 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego w dniu 8 marca 2013 roku umowy o kredyt na zakup ratalny o numerze (...). Pozwany nie dotrzymał warunków umowy wobec czego roszczenie z umowy stało się wymagalne 13 sierpnia 2014 roku. W dniu 13 maja 2016 roku powód zawarł z pierwotnym wierzycielem umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się:

1.531,20 zł tytułem należności głównej, 366,71 zł tytułem odsetek karnych naliczonych od dnia 13 sierpnia 2014 roku do dnia 29 lutego 2016 roku

oraz 38,76 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.531,20 zł od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4)

W dniu 6 października 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, których zasądził dochodzoną należność wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4v)

Powyższy nakaz pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut nieudowodnienia istnienia i wysokości roszczenia, spełnienia świadczenia oraz jego przedawnienia.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 5)

W dniu 1 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, którym, wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 7v.)

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2017 roku (data nadania w UP) strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu.

(pismo procesowe powoda k. 10-15)

Pismem procesowym z dnia 23 maja 2017 roku (data nadania w UP) pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, podnosząc nadto zarzut braku legitymacji czynnej i biernej stron postępowania a także sprzeczność żądania pozwu z zasadami współżycia społecznego.

(pismo procesowe pozwanego k. 58-59v)

W piśmie procesowym z dnia 26 maja 2017 roku (data nadania w UP) strona powodowa, w odpowiedzi na stanowisko pozwanego, podtrzymała żądanie pozwu jednocześnie podnosząc, że skoro pozwany kwestionuje zasadność dochodzonego roszczenia powinien przedstawić dowody wskazujące zasadność podnoszenia, odmiennych twierdzeń.

(pismo procesowe powoda k. 72-74)

Na rozprawie poprzedzającej ogłoszenie wyroku w imieniu powoda nikt się nie stawił, pełnomocnik pozwanego zajmując stanowisko jak dotychczas ponownie oświadczył, że neguje legitymację czynną powoda. Pełnomocnik pozwanego cofnął nadto, zgłoszone w piśmie procesowym, stanowiącym uzupełnienie sprzeciwu od nakazu zapłaty po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, dowody w tym dowody z zeznań świadków.

(protokół rozprawy k. 86)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany złożył wniosek o udzielenie kredytu na zakup towarów i usług nr (...) w Banku (...) Spółce Akcyjnej we W.. W treści wskazanego wniosku wpisano, że Bank udziela kredytobiorcy - pozwanemu kredytu w wysokości 3.190 zł na produkt „Program „Ucz się inteligentnie””. Kredyt miał zostać spłacony według harmonogramu spłaty w 20 miesięcznych ratach, po 159,50 zł rata. Dokument nie jest opatrzony żadną datą. Do akt nie załączono harmonogramu spłaty.

(wniosek o udzielenie kredytu k. 16-17; wniosek o udzielenie kredytu (...) - (...) k. 18-19)

W dniu 13 maja 2016 roku Bank (...) S.A. zawarł z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą G. umowę sprzedaży wierzytelności.

Wyciąg z załącznika do umowy obejmujący wykaz wierzytelności objętych przedmiotową umową cesji załączony do akt jest nieczytelny.

(umowa przelewu wierzytelności k. 24-44 i k. 47)

W dniu 10 sierpnia 2016 roku powód sporządził pismo zaadresowane do pozwanego zatytułowane przesądowe wezwanie o zapłaty, w treści którego wskazał, że pozwany jest zobowiązany do zapłaty na jego rzecz kwoty 2.050,46 zł wynikającej z zadłużenia z tytułu umowy nr (...), którą powód nabył na podstawie umowy cesji z dnia 13 maja 2016 roku. W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu, czy choćby jego nadania.

(pismo powoda opatrzone datą 10.08.2016 . k. 45-46)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie.

Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca z zawartej przez pozwanego w dniu 8 marca 2013 roku umowy o kredyt na zakup ratalny o numerze (...). Powód nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. nie złożył bowiem czytelnego załącznika do umowy cesji wierzytelności zawartej z pierwotnym wierzycielem w dniu 13 maja 2016 roku. Powód załączył w poczet materiału dowodowego wyłącznie przedmiotową umowę cesji, nie wykazując jednak w żaden sposób, że po pierwsze podmioty podpisujące umowę w imieniu jej stron były do tego umocowane, po drugie, że przedmiotem cesji była wierzytelność dochodzona przedmiotowym powództwem od pozwanego. Podkreślić należy, że dokumenty złożone przez stronę powodową a mające dowodzić objęcie umową przelewu również wierzytelności stanowiącej źródło roszczenia pozwu są zupełnie nieczytelne. Co do części z nich, wobec zaklejenia na oryginale fragmentów tekstu i takiej późniejszej kopii, w ogóle nie wiadomo czego dotyczą i co zawierają – k. 31-33, część zaś – jak dokument na karcie 47, jest zupełnie nieczytelna. W konsekwencji dokumenty te są nieprzydatne do rozpoznania sprawy. Oczywistym pozostaje, że nie było rzeczą Sądu wzywać pełnomocnika powoda do złożenia czytelnego odpisu załącznika do umowy sesji wierzytelności wykazującego przelew wierzytelności objętej pozwem. Brak ten nie jest brakiem formalnym pozwu, który podlegałby usunięciu w trybie art. 130 § 1 k.p.c. Tego rodzaju zaniechanie Sąd bierze pod uwagę oceniając merytoryczną zasadność powództwa. Zauważyć również należy, że pełnomocnik powoda nie stanął się na termin rozprawy i tym samym pozbawił się również możliwości ewentualnego okazania czytelnego odpisu przedmiotowego załącznika na rozprawie.

Podkreślić przy tym należy, że w przypadku podmiotów jak powód, masowo skupujących wierzytelność, nabycie konkretnej wierzytelności winno być wykazane ponad wszelką wątpliwość. Niestaranne przygotowywanie dokumentów przez zawodowych pełnomocników, co oczywiste musi rodzić i rodzi swoje procesowe konsekwencje.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył tę, konkretną wierzytelność względem pozwanego stanowiącą źródło roszczenia pozwu. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanego wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwany powinien zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko

nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żyznowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza, kwoty dochodzonej pozwem.

Jedynie na marginesie wskazać należy, że strona powodowa nie udowodniła również samego żądania pozwu. Do akt sprawy został bowiem złożony jedynie wniosek o udzielenie kredytu na zakup towarów i usług nr (...) podpisany przez pozwanego i kredytobiorcę – osobę działającą w imieniu i na rzecz Banku (...) Spółkę Akcyjną we W.. Z jego treści wynika wprawdzie, że bank udziela kredytobiorcy kredytu we wskazanej wysokości, ale ten nie tylko nie zawiera daty podpisania przez strony ale ma numer inny niż umowa, na którą w pozwie powołuje się powód, to jest umowa nr (...). Tym samym uznać należy, że powód nie złożył do akt sprawy żadnego dokumentu, który potwierdzałby fakt zawarcia przez pozwanego w dniu 8 marca 2013 roku umowy nr (...). W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. Powinności tej, nie sposób przerzucać na stronę pozwaną jak wskazał w jednym z pism procesowych pełnomocnik powoda.

Podkreślić w tym miejscu również należy, że strona powodowa powoływała się na konkretną umowę zawartą przez pozwanego w dniu 8 marca 2013 roku o numerze (...) wobec czego badaniu przez Sąd podlegało jedynie to konkretne zdarzenie prawne. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować, co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku, II CK 556/04 (OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Żądanie powództwa jest zatem zdeterminowane przez podstawę faktyczną żądania. W konsekwencji Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (patrz wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; porównaj także wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64 i wyrok SN z dnia 1 czerwca 1965 roku, I PR 136/65).

Zasądzenie sumy pieniężnej mieszczącej się w granicach kwotowych powództwa, lecz z innej podstawy faktycznej stanowi orzeczenie ponad żądanie (wyrok SN z dnia 29 listopada 1949 roku, Wa.C. 165/49).

Zauważyć również należy, że zmiana stanowiska przez stronę powodową

– przytoczenie nowych okoliczności faktycznych dla uzasadnienia żądania strony

- w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalne, zgodnie bowiem z treścią art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa jest niedopuszczalna. Niedopuszczalna jest przy tym zarówno zmiana powództwa w zakresie przedmiotowym (roszczenia procesowego), jak i podmiotowym - celem ustabilizowania już na samym początku postępowania zakresu sprawy i skupienia się na wyjaśnianiu konkretnego roszczenia pomiędzy konkretnymi podmiotami, które znają sprawę od samego początku (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 505⁴, pod red. Piotra Pogonowskiego, wyd. LEX).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że żądanie powoda zostało oddalone w całości. Koszty poniesione przez pozwanego wyniosły łącznie kwotę 1.200 zł i obejmowały koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata ustalone w oparciu o § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 w brzmieniu obowiązującym na datę wytoczenia powództwa).